

Толко зъ много, толко зъ много, що умирамъ
сѣбѣ чужъ.

Мило либе, сладка дѣшо, що отиде чужъ до тѣмъ ?
Какъ да сторѣж да направѣж, ахъ سرماхъ бѣчь
не знамъ;

Азъ за тебе живота си не милаѣж да го дамъ.

Ахъ дѣшнице, и другъ.

Мило либе, сладка дѣшо, повѣди ма, повѣди;
Баръ на мѣста ведизжкы слылаше ма ты прѣди
Я сега и него нѣма ! какъ са тиламъ тѣбѣ вѣды ?

Ахъ дѣшнице, и другъ.

Мило либе, сладка дѣшо, ахъ не дѣй ма тѣй горѣ;
Бижъ въ кое сѣмъ состоиѣе, милость, милость ты
стори :

Тѣзи твоата постыжкы та ще да ми умори.

Ахъ дѣшнице, и другъ.

Мило либе, сладка дѣшо, сѣжали ми сѣжали,
Дѣ да идъ, що да сторѣж, от мнѣ катъ са отдѣли ?
А кажъ ми, олади ми отъ тѣхъ другъ имамъ ли ?

Ахъ дѣшнице, и другъ.

—О—

На свѣта бѣмъ бѣмъ,
Бѣхъ заливалъ гъргоричка,